

اشارات علمی قرآن به ده پدیده نجومی

شاید شما هم مثل من تعجب کنید اگر بدانید ده حقیقت علمی مهمی که در قرن اخیر کشف شده است، قرآن 1400 سال پیش از آن پرده برداشته است

....

ویژگی منحصر به فرد دوران ما این است که به عصر فضا نامگذاری شده است زیرا انسان توانسته است بسیاری از حقایق خیره کننده جهان خلقت را کشف کند و نوع نگاه ما را به جهان پیرامون خود تغییر دهد. عجیب آنکه که می بینیم این حقایق به طور واضح در کتابی که قبل از 1400 سال پیش نازل شده است، بیان شده است. آن هم در دورانی که علم نجوم چیزی جز طالع بینی، فریب، خرافه و افسانه نبود.

خداوند بزرگ این حقایق علمی را در کتابش نهاده است تا راهنمای کسانی باشد که در حقانیت آن تردید دارند تا به واسطه آن نور حق و عظمت رسالت اسلام را دریابند... از مهمترین این حقایق علمی عبارتند از:

1- چگونگی آغاز جهان خلقت

از مهمترین اکتشافات دانشمندان در قرن بیستم بی اعتبار ساختن اندیشه ازلی و ابدی بودن جهان است؛ آنان با دلایل متقن علمی ثابت کرده اند که آفرینش جهان با یک انفجار مهیب آغاز شده است که از آن به "انفجار بزرگ" یاد می کنند. تحقیقات همچنان درباره جزئیات این انفجار ادامه دارد. آنان می گویند: جهان هستی در ابتدا یک توده واحد بوده که منفجر شده و طی میلیون ها سال به شکل کنونی خود درآمده است.

برخی دانشمندان ترجیح می دهند که در بیان این پدیده به جای کلمه "انفجار هستی" از اصطلاحات دقیق تری چون "انفصال" استفاده کنند. در هر حال آنچه که مهم است این است که آنها با جعل این اصطلاحات در صدد بیان این واقعیت اند که جهان هستی در ابتدا یک توده واحد به هم پیوسته بوده (کانتا رتقا) سپس اجزای آن از یکدیگر انفصال یافته است (انفتقت) و بعد از آن ستارگان و کهکشانها و زمین و ... به وجود آمده است.

قرآن در بیان پدیده آغاز آفرینش با شیوه ای کاملاً دقیق از دانشمندان غربی پیشی گرفته است.

قرآن 1400 سال پیش در بیان این حقیقت دانشمندان غرب پیشی گرفته است و دقیقاً همان چیزی را می گوید که دانشمندان به آن دست یافته اند. به این آیه توجه کنید:

(أَوَلَمْ يَرِ الَّذِينَ كَفَرُوا أَنَّ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضَ كَانَتَا رَتْقًا فَفَتَقْنَاهُمَا) [الأنبياء: 30].

ترجمه: آیا کافران ندانستند که آسمانها و زمین به هم پیوسته بودند، و ما آنها را از یکدیگر جدا کردیم.

اینجاست که این سوال متوجه کسانی می شود که حقانیت قرآن را منکرند: در زمان نزول قرآن چه کسی می دانست که جهان در ابتدا یک توده واحد به هم پیوسته بوده (رتقا) سپس از یکدیگر جدا شده (انفتقت) و آنگاه جهانی کنونی به وجود آمده است. آیا او کسی جز خدای بلندمرتبه است؟

شاید بتوان "نظریه انبساط جهان" را مهمترین کشف نجومی قرن بیستم دانست، بر طبق این نظریه کهکشانها با سرعت فوق العاده ای در حال حرکت و فاصله گرفتن از یکدیگرند که در نتیجه آن، جهان هستی به طور مداوم در حال گسترش و انبساط است.

جهان هستی با سرعت زیادی در حال انبساط است اما ما آن را احساس نمی کنیم. دانشمندان با استفاده از ابزار آلات پیشرفته توانسته اند سرعت آن را اندازه بگیرند. این حقیقتی است که در زمان نزول قرآن هیچ کسی اطلاعی از آن نداشت.

این دستاورد علمی دانشمندان بعد از تحقیقات بسیار و صرف هزینه های زیاد و در مدت زمان طولانی به دست آمده است. عجیب آن که قرآن قبل از 1400 سال پیش در آیه زیر خبر از گسترش جهان داده است.

(وَالسَّمَاءَ بَنَيْنَاهَا بِأَيْدٍ وَإِنَّا لَمُوسِعُونَ) [الذاریات: 47]

ترجمه: ما آسمان را با قدرت بنا کردیم و گستراننده آن هستیم.

3- چگونگی پایان جهان

نظریات متفاوتی درباره پایان جهان ارائه شده است اما نقطه اشتراک همه آن ها این است که جهان روزی به پایان خواهد رسید، بنابراین ممکن نیست انبساط جهان هستی تا ابد ادامه داشته باشد زیرا طبق قانون بقای انرژی، میزان ماده و انرژی همیشه ثابت است در نتیجه، گسترش جهان هستی متوقف خواهد شد و همان گونه که گسترش یافته بود شروع به بازگشت و جمع شدن خواهد کرد.

نظر کنونی دانشمندان این است که شکل جهان تقریباً به صورت یک ورقه مسطح است که اندکی انحنا دارد.

عجیب آنکه قرآن در آیه زیر به چگونگی پایان جهان و شکل جهان هستی که مانند یک ورقه منحنی است، اشاره کرده.

(يَوْمَ نَطْوِي السَّمَاءَ كَطَيِّ السِّجِلِ لِلْكِتَابِ كَمَا بَدَأْنَا أَوَّلَ خَلْقٍ نُعِيدُهُ وَعَدَّا عَلَيْهَا بِإِنَّا كُنَّا فَاعِلِينَ) [الأنبياء: 104]

ترجمه: روزی که آسمان را همچون طومار نوشته‌ها درهم می‌پیچیم و همان گونه که آفرینش را آغاز کردیم، آن را باز می‌گردانیم، این وعده‌ای است بر عهده‌ی ما و ما حتماً انجام دهنده‌ی وعده‌های خود هستیم (اگر دقت شود می‌یابیم که ورقه‌های طوماری که غالباً در گذشته‌ها استفاده می‌شده ورقه‌ای مسطح است که به علت تا شدن اندکی انحنا پیدا می‌کند).

4- سیاهچاله‌های فضایی

سیاهچاله‌های فضایی پدیده‌های عظیمی‌اند که تحقیق درباره وجود آنها تا بیش از نیم قرن ذهن دانشمندان را به خود مشغول داشت تا اینکه سرانجام به وجود آنها اذعان کردند. دانشمندان می‌گویند: هنگامی که ستارگان بزرگتر می‌شوند (سوخت هسته‌ای خود را به طور کامل تمام می‌کنند و در نتیجه نیروی گرانش موجود در آن بر ستاره غلبه کرده و باعث فرو ریزش آن به داخل و) تشکیل سیاهچاله می‌شود. هیچ چیزی نمی‌تواند از میدان جاذبه چنین ناحیه‌ای خارج شود، حتی یک دسته پرتو نور و به همین علت است که سیاهچاله‌ها قابل رؤیت نیستند.

دانشمندان سیاهچاله‌ها را دارای سه ویژگی اساسی می‌دانند: 1- غیر قابل رؤیت‌اند 2- حرکت می‌کنند 3- جذب‌کننده‌ی سایر اجرام آسمانی‌اند. عجیب آنکه قرآن همین اوصاف را در این آیه ذکر می‌کند.

(فَلَا أُفْسِمُ بِالْخُنَّسِ * الْجَوَارِ الْكُنَّسِ) [التکویر: 14-15].

ترجمه: سوگند به (ستارگان) پنهان که در حال حرکت و جذب‌کننده‌اند.

الخُنَّس یعنی آنچه که پنهان می‌شود و دیده نمی‌شود، الجوار یعنی آنچه که با سرعت زیادی در حال حرکت است و الکنَّس یعنی چیزی که جذب می‌کند (و صفحه آسمان را جاروب می‌کند). و این همان چیزی است که دانشمندان درباره سیاهچاله‌ها به آن معترفند.

(مترجم: کُنس جمع کانس است و کانس در زبان عربی چیزی است که جاروب می کند. وقتی در زبان عربی گویند: کنس البیت یعنی خانه را جاروب کرد در واقع سیاهچاله ها به علت قدرت جاذبه فوق العاده ای که دارند بسیاری از اجرام آسمانی را به سمت خود جذب می کنند و گویا فضای اطراف را جاروب می کنند!)

قرآن زمانی از سیاهچاله ها سخن به میان آورده است که احدی روی کره زمین هیچ تصویری از آن نداشته است.

5- تپ اخترها (ستاره های تپنده)

تپ اخترها از جنجالی ترین اکتشافات قرن بیستم محسوب میشوند، تپ اخترها به ستاره هایی اطلاق می شود که از آنها صدایی شبیه صدای چکش صادر می شود. به همین خاطر دانشمندان آن ها را چکشهای گول پیکر نامیده اند. آن ها بعد از تحقیقات فراوان به این نتیجه رسیده اند که این ستاره ها از خود امواج بسیار قوی و نفوذ کننده ای صادر می کنند که توانایی نفوذ از همه چیز را داراست؛ در یک نتیجه کلی می توان گفت که آنها "کوبنده" و "نافذ اند".

تپ اخترها یکی از حیرت آورترین پدیده های نجومی برای دانشمندان اند.

قرآن با عباراتی رسا این حقیقت را بیان کرده است. آنجا که به این نوع ستاره ها سوگند یاد کرده و فرموده:
(وَالسَّمَاءِ وَالطَّارِقِ * وَمَا أَدْرَاكَ مَا الطَّارِقُ * النَّجْمُ النَّاقِبُ) [الطارق: 1-3].

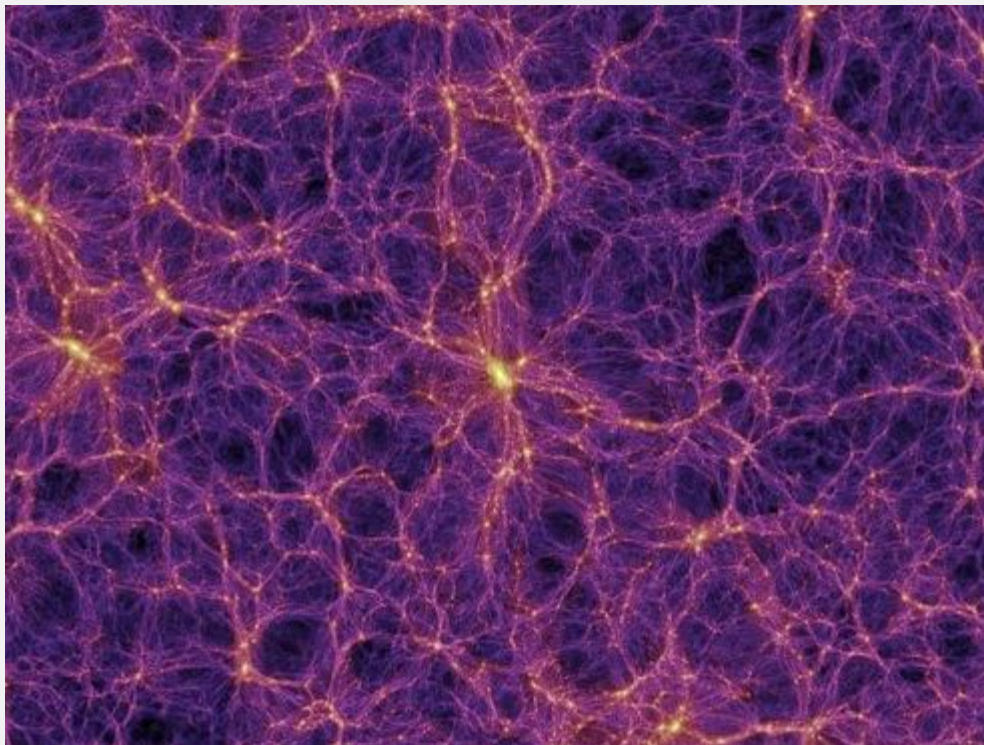
ترجمه: سوگند به آسمان و (ستاره) کوبنده (ا) و تو چه می دانی ستاره کوبنده چیست (2) همان ستاره نافذ (3).

به راستی که این آیات گواه صدق خدای سبحان در قرآن است.

6- ساختار بافتگونه کیهان (بافت کیهانی)

در قرن بیست و یکم دانشمندان سه کشور آمریکا, آلمان و انگلیس بزرگترین محاسبات کامپیوتری را به واسطه ابررایانه ها به منظور دستیابی به شکل جهان هستی انجام دادند تا اینکه سوپر کامپیوتر, نمایی کوچک از ساختار جهان هستی ارائه داد.

جالب اینکه شکل ارائه شده مانند یک بافت بود، بر طبق این شکل دانشمندان به این نتیجه رسیدند که کهکشانها مانند رشته های محکم یک بافت قرار گرفته اند؛ رشته هایی که مسافت هر یک از آنها به میلیونها سال نوری می رسد. نتیجه کلی دانشمندان این است که کیهان با کهکشانها بافته شده است.

این جهان خلقتی است که در آن زندگی می کنیم... در این تصویر رشته هایی را مشاهده می کنید که یک بافت محکم کیهانی را تشکیل می دهند. مسافت هریک از این رشته ها به میلیون ها سال نوری می رسد.

عجیب اینکه قرآن در آیه زیر به طرز حیرت آوری از این بافت کیهانی سخن گفته است.

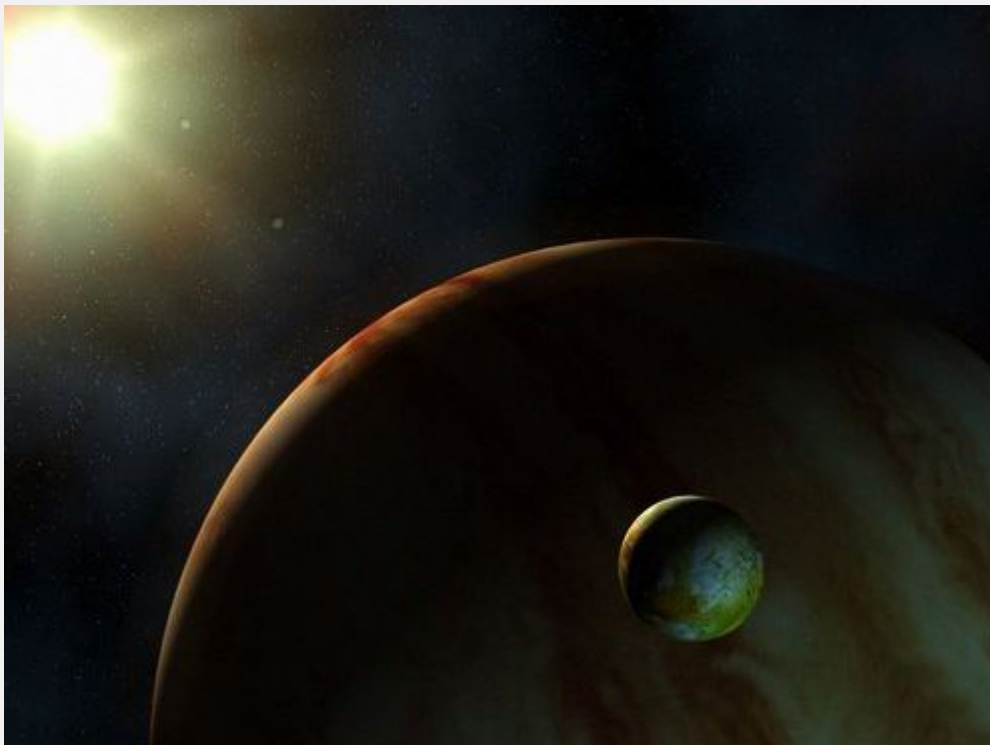
(وَالسَّمَاءِ ذَاتِ الْحُبُكِ) [الذاریات: 7]

ترجمه: سوگند به آسمان دارای رشته بافتهای محکم.

به راستی که اگر پیامبر اکرم(صلی الله علیه و آله و سلم) فرستاده خدا نیست چگونه به این حقیقت علمی دست یافته است؟

7- وجود حیات در فضا

بعد از کشف آثار ابتدایی ترین انواع حیات بر روی یکی از شهاب سنگهایی که از فضا به زمین فرود آمده بود سفرهای فضایی دانشمندان به منظور کشف موجودات فضایی شروع شد. آنها بعد از مدتی کشف کردند که بر روی مریخ و سیارات دیگر مقادیری از آب وجود دارد و سرانجام نتیجه کلی آنها این بود که حیات در همه جا وجود دارد.

تقریباً می توان گفت که دانشمندان نجوم اتفاق نظر دارند که حیات در سیارات دیگر هم وجود دارد. این حقیقت در قرن بیست و یکم کشف شد ولی قرآن در قرن هفتم میلادی در آیه زیر از آن خبر داده است.

(وَمِنْ آيَاتِهِ خَلْقُ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ وَمَا بَثَّ فِيهِمَا مِنْ دَابَّةٍ وَهُوَ عَلَى جَمْعِهِمْ إِذَا يَشَاءُ قَدِيرٌ) [الشوری: 29]

ترجمه: و از آیات اوست آفرینش آسمانها و زمین و آنچه از جنبندگان در آنها منتشر نموده و او هر گاه بخواهد بر جمع آنها تواناست.

8- ساختمان کیهانی

تا مدتها دانشمندان گمان می کردند که حجم زیادی از کیهان را فضاهای خالی پر کرده است اما به تازگی کشف کرده اند که کیهان یک بنا و ساختمان محکم است و از آن با عنوان "ساختمان کیهانی" یاد می کنند. در سایه اکتشافات جدید دیگر کلمه "فضا: مکان خالی" معنایی ندارد چرا که کهکشانها، به منزله بلوکهای ساختمان کیهان به شمار می روند که بین آنها را ماده و انرژی تاریک پر کرده است.

کهکشانها مانند بلوکهای ساختمان کیهانی اند و ماده تاریک فضای هستی را پر کرده است.

عجیب اینکه در قرآن به هیچ وجه کلمه "فضا" به کار برده نشده است بلکه از آسمان با کلمه "بناء: ساختمان" یاد شده است. به عنوان مثال به این آیه توجه کنید: (الَّذِي جَعَلَ لَكُمُ الْأَرْضَ فِرَاشًا وَالسَّمَاءَ بِنَاءً) [البقرة: 22]

ترجمه: آن (خداوندی) که زمین را برای شما فرشی (گسترده) و آسمان را بنایی (افراشته) قرار داد.

در آیه دیگر هم دقیقاً به همین حقیقت اشاره شده است. (وَالسَّمَاءِ وَمَا بَنَاهَا) [الشمس: 5]

ترجمه: و قسم به آسمان و کسی که آسمان را بنا کرده.

همه این آیات نشان می دهد که قرآن از جهت علمی بسیار دقیق است و همین دلیلی است بر حقانیت این کتاب.

9- دودهای کیهانی

تا مدتها دانشمندان گمان می کردند که در کیهان، غبارهای فضایی وجود دارد ولی به تازگی کشف کرده اند آنچه که گمان می کردند غبار است "دودهای کیهانی" اند که شبیه همان دودی است که می شناسیم. در فضای کیهان مقادیر بسیار زیادی از این دودها که ناشی شده از انفجارات ابتدای خلقت است وجود دارد.

آزمایشات نشان می دهد که ذرات این دودها شباهتی به ذرات غبار ندارد. تشکیل این دودها به میلیاردها سال قبل در آغاز آفرینش جهان بر می گردد.

در این تصویر نمونه ای از دوده‌های کیهانی را مشاهده می‌کنید که تا سالها دانشمندان گمان می‌کردند غبار کیهانی است.

جالب اینکه قرآن در باره ابتدای آفرینش کیهان چنین می‌گوید: **(ثُمَّ اسْتَوَىٰ إِلَى السَّمَاءِ وَهِيَ دُخَانٌ)** [فصلت/11]

ترجمه: سپس به آفرینش آسمان پرداخت در حالی که به شکل دود بود.

اینجاست که از کسانی که در حقانیت قرآن تردید دارند می‌پرسیم: حضرت محمد(صلی الله علیه و آله) از کجا این علوم را قبل از هزار و چهارصد سال پیش آورده است؟

در حال حاضر نوعی رقابت میان دانشمندان علم نجوم درباره ماهیت ماده تاریک وجود دارد. یافته های علمی بیانگر این است که ماده تاریک ماده ای است که درصد بسیار زیادی از فضای هستی را پر کرده است و کهکشانها و ستارگان لابه لای این ماده تاریک قرار گرفته اند. ماده تاریک بسیار قوی است و بر روی چگونگی توزیع ماده مرئی در جهان هستی تاثیر مستقیم دارد.

ماده تاریک بسیار قوی است و به همراه انرژی تاریک بیش از 96% هستی را تشکیل می دهد.

ماده تاریک در قرآن به طرز دقیقی وصف شده است, قرآن نام این ماده را "السماء: آسمان" نامیده است. خداوند می فرماید: (وَرَبَّيْنَا السَّمَاءَ الدُّنْيَا بِمَصَابِيحٍ وَحِفْظًا ذَلِكَ تَقْدِيرُ الْعَزِيزِ الْعَلِيمِ) [فصلت: 12]

ترجمه: آسمان پایین را با چراغ ستارگان زینت دادیم و آن را حافظ قرار دادیم. این تقدیر خدای دانا و شکست ناپذیر است.

در نتیجه ستارگان آسمان را زینت می دهند ولی ما آسمان را به طور مستقیم نمی بینیم بلکه تنها ستارگانی که آسمان را زینت می دهند می بینیم. این آسمان بسیار قوی و سخت است. خداوند متعال می فرماید: **وَبَنَيْنَا فَوْقَكُمْ**

سَبْعًا سِدَادًا [النبأ: 12]

ترجمه: و بر فراز شما هفت (آسمان) محکم بنا کردیم.

این آسمان ها همان آسمان های هفت گانه است....

(مترجم: مؤلف محترم در مقالات دیگر, درباره بافت و ساختمان کیهانی و ارتباط آن با ماده تاریک و چگونگی تطابق این پدیده با آیات قرآن به طور مفصل تر پرداخته اند که خوانندگان محترم می توانند به آنها رجوع کنند).

به خدا سوگند اگر قرآن تنها شامل همین ده حقیقت علمی بود برای صدق حقانیت و اعجاز آن کافی بود در حالی که قرآن دارای صدها حقائق علمی درباره کوه ها و دریاها و پزشکی و روانشناسی و... است که همه آن ها گواه صدق این کلام پروردگار است که می فرماید: (سُنُرِبِهِمْ آيَاتِنَا فِي الْأَفَاقِ وَفِي أَنْفُسِهِمْ حَتَّىٰ يَتَبَيَّنَ لَهُمْ أَنَّهُ الْحَقُّ أَوَلَمْ يَكْفِ بِرَبِّكَ أَنَّهُ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ شَهِيدٌ) [فصلت: 53]

ترجمه: نشانه‌های خود را در کرانه‌های عالم و در نفس خودشان به آنان خواهیم نمایاند تا برای آنان روشن شود که او حق است. آیا کافی نیست که پروردگارت بر همه چیز آگاه است؟

به قلم: عبد الدائم الكحيل

www.kaheel7.com/fa

منبع:

تمام اطلاعات علمی ذکر شده از سایت اینترنتی سازمان فضایی ناسا گرفته شده است